

De Grens tussen Werelden

De wind was stilgevallen.

De zee bewoog nauwelijks alsof ze zelf niet wist of ze moest ademen.

Foezel stond naast het roer van de Wasmand Express, zijn handen op het hout, zijn ogen gericht op de horizon.

Daar, waar het licht overging in grijs, schemerde iets.

Niet water, niet lucht, niet aarde.

Doorzichtig, maar levend.

Ze bewoog zacht, alsof ze ademhaalde.

Bear stond naast hem.

Zijn stem klonk lager als gewoonlijk. “Daar is ze,” zei hij.

“De grens.”

Foezel slikte. “Dat is de weg terug?”

“Of de weg verder,” antwoordde Bear. “Dat ligt eraan wat je kiest.”

De lucht rook naar regen en aarde...naar afscheid.

De Luma zweefde boven zijn schouder, trillerig, alsof ze voelde wat ging komen.

Ze voeren langzaam dichterbij.

De zee kleurde zilver, en in het water zag Foezel beelden voorbij glijden...zijn kamer, zijn school, het schoolplein, de gezichten van zijn ouders, vaag, maar aanwezig.

Zijn hart trok samen.

“Ik weet niet of ik het kan,” zei hij zacht. “Daar teruggaan, naar...alles.

Bear draaide zich naar hem toe. Zijn ogen waren warm, maar ernstig.

“Niemand keert terug als de zelfde. Jij niet, ik niet Maar dat is goed. Het betekend dat je gegroeid bent.”

“Maar wat als ze mij niet geloven? vroeg Foezel.

“Wat als ze nog steeds lachen.”

Bear tikte met zijn houten lepel op het dek.

“Dan lach jij. En geloof jij jezelf eerst.”

De lucht begon te trillen.

De Grens kwam dichterbij, een muur van glans en mist, zo groot dat ze de hemel leek te raken.

Er klonken fluisteringen.

Stemmen die tegelijk vriendelijk en vreemd waren.

Foezel kneep zijn handen tot vuisten. “Wat als ik verdwijn als ik er doorheen ga?”

“Dan ben je opnieuw geboren. Alleen dromen die niet geleefd worden, verdwijnen.”

Foezel keek hem aan. “En jij dan? Kom jij mee?”

Bear lachte zacht. “Ik ben van licht, jongen. Van het soort dat niet blijft, maar altijd terug te vinden is.”

.

“Maar...”

Bear legde een zware poot op zijn schouder.

“Luister goed, stuurman. ik besta omdat jij mij durfde te dromen. en zolang jij dat blijft doen, zal ik nooit ver weg zijn.”

Een felle lichtflits schoot vanuit de Grens omhoog.

De zee begon te zingen, geen woorden, maar tonen, diep en mooi en droevig tegelijk.

De Luma vloog omhoog en vormde een cirkel van licht boven Foezel.

“Ze roept je. De wereld waar je vandaan komt. De mensen die je missen zonder het te weten,” zei Bear zacht.

Foezel voelde zijn hart bonzen.

Zijn voeten trilden op het dek.

Elke vezel in zijn lichaam schreeuwde om te blijven, maar iets in hem, iets dat dieper was dan angst, wist dat dit niet het einde kon zijn.

Hij keek Bear aan. “Ik...ik wil niet dat dit ophoudt.”

Bear glimlachte. “Goede dromen houden nooit op. Ze veranderen alleen van vorm.”

Hij deed een stap naar voren.

Het licht weerspiegelde in zijn ogen.

De Luma zweefde voor hem uit, haar vleugels gespreid, als een gids.

“Ga,” zei Bear met zachte stem.

“En onthoudt wat ik zei, moed is een adem die blijft doorgaan, zelfs in stilte.”

Foezel keek nog één keer achterom.

Bear stond bij het roer, fier, glimlachend, zijn jas wapperend in de wind.

De zee glansde.

Toen stapte hij in het licht.

Er was geen vallen....geen vliegen....

Alleen warmte.

En een gevoel van gewichtloosheid, alsof hij oploste en weer werd opgebouwd, stukje bij stukje, herinnering na herinnering.

Hij hoorde stemmen.

Zijn naam.

“Foezel...Foezel.”

Eerst ver weg.

Toen dichterbij.

Een stem die hij kende, maar vergeten was te horen...zijn moeder.

Toen hij zijn ogen opende, lag hij met zijn hoofd op zijn armen.

De geur van krijt en potlood vulde de lucht.

Het was...het klaslokaal.

Juf Marieke stond nog altijd voor het bord.

Zijn klasgenoten fluisterden.

En de zon viel precies op zijn tafel.

Foezel ging recht zitten.

Zijn schrift lag open.

De tekening van het schip, de Wasmand Express, stond er nog steeds in, maar de kleuren leken nu te leven.

Hij keek naar zijn handen. Ze trilden een beetje. Toen hoorde hij iets zacht bewegen in zijn rugzak.

Hij ritste hem open, en daar, tussen zijn boeken, lag de Luma, opgevouwen als een vonk van licht.

Ze knipoogde.

Foezel glimlachte.

Juf Marieke keek even op, verbaasd.

“Alles goed, Foezel?” vroeg ze.

Hij knikte. “Ja, juf. Alles goed.”

Voor het eerst klonk dat als de waarheid.

In de pauze zat Foezel buiten op het schoolplein. De pesters stonden een eind verder, maar hij keek niet meer naar hen om.

In plaats daarvan blies hij zacht in zijn handen.

Een gouden straaltje licht glipte tussen zijn vingers door.

“Kom maar,” fluisterde hij.

En uit het licht vormde zich even het silhouet van Bear, groot, glimlachend, met zijn hoed schuin.

Foezel glimlachte terug.

Hij wist dat hij niet meer alleen was.

Het Licht in de Echte Wereld

De lucht boven het schoolplein was grijs.
Er hing een vreemde rust

